

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud jako odvolací kárný soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., zástupce předsedy Mgr. Petra Krause, soudců Mgr. Ing. Bc. Radovana Havelce, JUDr. Josefa Mazáka, JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Petra Vojtka, a přísedících Mgr. Pavla Ježe a Mgr. Martina Prokeše, při ústním jednání dne 20. 5. 2026 ve věci návrhu **okresního státního zástupce Brno-venkov**, se sídlem Polní 41, Brno, proti kárně obviněnému: **Mgr. Pavel Petr**, státní zástupce Okresního státního zastupitelství Brno-venkov, Brno zast. obhájcem JUDr. Františkem Pospíšilem, advokátem se sídlem Černíkova 2986/14, Brno, o odvolání kárně obviněného proti rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 22. 9. 2025, č. j. 2 Ds 2/2025-115,

t a k t o :

- I. Podle § 258 odst. 1 písm. b) a e) tr. řádu ve spojení s § 25 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, se rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 22. 9. 2025, č. j. 2 Ds 2/2025-115, k odvolání kárně obviněného **č á s t e č n ě r u š í**, a to ve výroku I.
- II. Za splnění podmínek § 259 odst. 3 písm. a) tr. řádu ve spojení s § 25 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, se **n o v ě r o z h o d u j e** tak, že kárně obviněný

Mgr. Pavel Petr

nar. X, státní zástupce Okresního státního zastupitelství Brno – venkov,

je vinen, že

jako dozorový státní zástupce Okresního státního zastupitelství Brno-venkov postupoval věcně nesprávně a ve zřejmém rozporu se zákonem ve věcech, které mu byly přiděleny ke zpracování, a to konkrétně:

1) ve věci vedené pod sp. zn. ZK 94/2022 poté, co uplynula 5. 4. 2023 podezřelému M. J. zkušební doba 12 měsíců stanovená v usnesení o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání ve věci spáchání přečinu ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 148 odst. 1 tr. zákoníku, a poté co zjistil, že se v jejím průběhu 11. 5. 2022 podezřelý dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, spočívajícího v jízdě v obci rychlostí 106 km/h, v místě omezení rychlosti na 80 km/h, nerozhodl podle § 179h odst. 3 tr. řádu o tom, že se podezřelý neosvědčil, případně o ponechání podmíněného odložení podání návrhu na potrestání v platnosti. Namísto toho dal věc bez dalšího na lhůtu až na 10. 4. 2024 s tím, že poté se podezřelý osvědčí ze zákona, k čemuž došlo 5. 4. 2024. Tímto neodborným a nezákonným postupem v rozporu se zásadou oficiality a legality umožnil podezřelému M. J. vyhnout se trestnímu stíhání, nebo minimálně ponechání podmíněného odložení podání návrhu na potrestání v platnosti.

2) ve věci vedené pod sp. zn. ZK 260/2022 poté, co obdržel stížnost poškozeného L. Ch. ze dne 19. 9. 2022 proti usnesení kárně obviněného ze dne 8. 9. 2022, kterým rozhodl podle § 179g odst. 1 tr. řádu o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání v trestní věci podezřelé L. S. pro spáchání přečinu ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 148 odst. 1 tr. zákoníku, stížnost nechal 21. 9. 2022 zažurnalizovat do trestního spisu, aniž by ji v souladu § 146 odst. 2 písm. b) tr. řádu předložil nadřízenému státnímu zástupci, nebo alespoň vyzval poškozeného k odstranění vad podání podle § 59 odst. 3 tr. řádu. Následně 3. 10. 2022 uložil kanceláři pokyn k vyznačení právní moci usnesení dnem 26. 9. 2022, aniž by se stížností poškozeného zabýval, a po domnělém uplynutí zkušební doby dne 15. 11. 2023, u které však nezapočal její běh, neboť usnesení podle § 179g odst. 1 tr. řádu nenabýlo právní moci, vydal usnesení o osvědčení podle § 179h odst. 3 tr. řádu. Tímto neodborným a nezákonným postupem zkrátil poškozeného na jeho zákonných právech,

tedy

postupoval v rozporu s povinností státního zástupce při výkonu funkce odpovědně plnit své úkoly a respektovat při tom zásady, které zákon pro činnost státního zástupce stanoví, zejména postupovat odborně, svědomitě, odpovědně a bez zbytečných průtahů, vyplývající z § 24 odst. 1 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství

čímž spáchal

kárné provinění podle § 28 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství,

a za to se mu ukládá

podle § 30 odst. 1 písm. b) zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, **kárné opatření snížení platu o 10 % na dobu 1 roku**

Odůvodnění:

[1] Nejvyšší správní soud jako odvolací kárný soud se v této věci zabýval otázkou, zda jednání vytýkané kárně obviněnému dosáhlo intenzity kárného provinění, nebo zda se jednalo o postup na základě hajitelných právních názorů, který nelze kárně postihnout. Zejména se zabýval tím, zda by v případě skutku ad 1) bylo v některých případech možnou alternativou k rozhodnutí některým ze způsobů uvedených v § 179h odst. 3 tr. řádu o tom, zda se podezřelý ve zkušební době podmíněného odložení podání návrhu na potrestání osvědčil, záměrně nerozhodnout a namísto toho vyčkat uplynutí lhůty pro nastoupení fikce vydání rozhodnutí o osvědčení podle § 179h odst. 5 tr. řádu. Dále se zabýval tím, zda bylo v případě skutku ad 2) možné konkrétní podání posoudit jinak, než jako stížnost ve smyslu § 179g odst. 8 tr. řádu, aniž by bylo případně třeba podatele vyzvat v souladu s § 59 odst. 3 tr. řádu k odstranění vad podání. Závěrem se zabýval přiměřeností uloženého kárného opatření, včetně zohlednění toho, které skutky by odůvodňovaly použití zvýšené sazby.

I. Dosavadní průběh řízení

[2] Kárný navrhovatel podal dne 25. 2. 2025 proti kárně obviněnému návrh na zahájení kárného řízení, ve kterém mu vytýkal pochybení ve třech různých skutcích. Jednak to, že kárně obviněný dospěl ve věci sp. zn. ZK 94/2022 k závěru, že v důsledku spáchání přestupku podezřelým, v jehož případě bylo podání návrhu na potrestání podmíněně odloženo, nelze rozhodnout o jeho osvědčení ve zkušební době. Místo toho, aby však rozhodl o jeho neosvědčení podle § 179h odst. 3 tr. řádu, vyčkal, až se podezřelý ve lhůtě podle § 179h odst. 5 tr. řádu osvědčí ze zákona. Podle kárného navrhovatele nebylo možné dospět k závěru o osvědčení ve zkušební době v případě, že podezřelý spáchal trestný čin způsobením dopravní nehody a ve zkušební době spáchá přestupek překročením povolené rychlosti v obci o 26 km/h nad povolený limit. Druhým vytýkaným skutkem bylo zkrácení poškozeného v trestní věci sp. zn. ZK 260/2022 na jeho právech tím, že kárně obviněný jeho podání nevyhodnotil jako stížnost proti usnesení státního zástupce podle § 179g odst. 1 tr. řádu. Ve třetím případě bylo kárně obviněnému vytýkáno zneužití zákonné možnosti fikce osvědčení obviněného ve zkušební době podle § 308 odst. 5 tr. řádu. Kárný navrhovatel navrhl uložení kárného opatření spočívajícího ve snížení platu o 30 % na dobu 2 let.

[3] Vrchní soud v Olomouci o kárném návrhu rozhodl v záhlaví uvedeným rozsudkem. Kárně obviněného shledal vinným prvními dvěma vytýkanými skutky, za což mu uložil kárné opatření snížení platu o 15 % na dobu 1 roku a 6 měsíců. Ve vztahu ke třetímu skutku jej zprostil kárného obvinění, jelikož tento skutek nepovažoval za kárné provinění.

[4] Ve vztahu k prvnímu skutku vrchní soud uvedl, že z § 179h odst. 3 tr. řádu vyplývá, že státní zástupce, který rozhodl o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání, musí posléze zkoumat, zda podezřelý ve stanovené zkušební době vedl řádný život. Vedení řádného života může mimo jiného zahrnovat i to, že se obviněný v průběhu zkušební doby nedopustí přestupku. Je však třeba vždy hodnotit všechny relevantní souvislosti, zejména ve vztahu ke spáchanému trestnému činu. V projednávané věci bylo prokázáno, že kárně obviněný ve věci ZK 94/2022 bezprostředně po uplynutí zkušební doby provedl šetření k vedení řádného života obviněným. Zjistil, že se dopustil shora uvedeného dopravního přestupku. Na základě toho sám dospěl k závěru, že nelze rozhodnout o jeho osvědčení, což

si poznamenal do dozorového spisu. Vrchní soud přisvědčil názoru kárného navrhovatele, že vzhledem k obdobnému charakteru trestného činu a přestupku nebylo možné rozhodnout o tom, že se obviněný osvědčil. Tento závěr kárně obviněného byl proto zcela správný. Proto byl povinen v souladu s § 179h odst. 3 tr. řádu rozhodnout usnesením o tom, že se obviněný neosvědčil. Případně měl usnesením rozhodnout o tom, že lze ponechat podmíněné odložení podání návrhu na potrestání v platnosti. Pokud namísto toho kárně obviněný v reakci na závěr, že podezřelého pro přestupek „nelze osvědčit“ konstatoval, že „nemá smysl pokračovat v tr. stíhání“ načež přijal opatření vedoucí následně k fikci osvědčení podezřelého (pokyn kanceláři: „kal 10.4.2024 poté se osvědčí ze zákona“), jednalo se zcela zjevně o neodborný postup, který byl v rozporu se zákonem.

[5] Vrchní soud nepřisvědčil kárně obviněnému, že se jednalo o jeho právní názor, za který nemohl být kárně odpovědný, a to s ohledem na zcela jasně formulovaný § 179h odst. 3 tr. řádu, který jiný právní názor neumožňuje. Zároveň odmítl i argumentaci kárně obviněného, že jednal v souladu s § 179h odst. 5 tr. řádu. Ten totiž poskytuje ochranu osobám, proti nimž je vedeno trestní řízení, před negativními důsledky nečinnosti orgánů činných v trestním řízení. Nijak ale nerelativizuje povinnost státního zástupce postupovat způsobem uvedeným v § 179h odst. 3 tr. řádu (tedy povinnost rozhodnout o osvědčení, neosvědčení nebo ponechání podmíněného odložení podání návrhu na potrestání v platnosti). Kárně obviněný zároveň podezřelému ani „neprodloužil podmínku“, jak se snažil tvrdit, jelikož o tom by také muselo být rozhodnuto v rámci usnesení podle § 179h odst. 3 písm. b) tr. řádu. Navíc poté, co dal kárně obviněný dne 24. 5. 2023 kanceláři pokyn k uložení spisu na lhůtu do 10. 4. 2024 (dne 5. 4. 2024 uplynul jeden rok od konce zkušební doby, a nastala tak fikce osvědčení), již žádné úkony, které by směřovaly k dalšímu hodnocení otázky vedení řádného života podezřelým, podle spisu nečinil. Tím postupoval v rozporu se zásadami legality a oficiality. Jakmile jsou dány podmínky pro provedení určitého procesního úkonu, je orgán činný v trestním řízení povinen jej provést a nemůže od něj upustit. Vrchní soud odkázal na kárnou judikaturu, podle které dosahuje pasivita kárně obviněného, jejímž důsledkem je fikce osvědčení, intenzity kárného provinění.

[6] Ohledně druhého skutku vrchní soud nepřisvědčil obhajobě kárně obviněného, že podání s ohledem na jeho obsah nevyhodnotil jako stížnost poškozeného. Uvedl, že podle § 179g odst. 8 tr. řádu může poškozený proti rozhodnutí státního zástupce o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání podat stížnost. Na základě provedení dokazování dospěl soud prvního stupně k závěru, že právě proti tomuto usnesení se poškozený ve svém podání vymezoval. Vyjádřil nesouhlas s popisem zdravotních následků, které měl v důsledku protiprávního jednání podezřelé utrpět. Jednoznačně tedy brojil proti výrokové části usnesení. Charakter újmy na zdraví, kterou poškozený utrpěl v důsledku nedbalostního jednání pachatele, je zásadní pro posouzení, zda se jedná o přečin ublížení na zdraví či těžkého ublížení na zdraví. Nadto poškozený své podání výslovně nadepsal „stížnost poškozeného“, což plyne z doručky datové zprávy založené ve spise. Kárně obviněný proto toto podání nemohl vyhodnotit jinak, než jako stížnost ve smyslu § 179g odst. 8 tr. řádu.

[7] Ani ve druhém případě vrchní soud nepřisvědčil obhajobě kárně obviněného, že je mu vytýkán odlišný právní názor. Trestní řád jasně stanoví, že poškozený je osobou oprávněnou k podání stížnosti proti usnesení státního zástupce o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání. Poškozený ji podal řádně a včas a z obsahu podání bylo bez

pokračování

dalšího zřejmé, že se jedná o stížnost proti tomuto usnesení. Pokud snad měl kárně obviněný o obsahu podání pochybnosti, měl postupovat podle § 59 odst. 3 tr. řádu.

[8] Ohledně prvního a druhého skutku vrchní soud uzavřel, že dosahují intenzity kárného provinění a ohrožují důvěru veřejnosti v činnost státního zastupitelství. Při úvaze o druhu a výměře ukládaného kárného opatření soud zohlednil, že kárně obviněný byl v minulosti jednou kárně odsouzen. Dále zohlednil jemu uložené výtky a jeho postoj k vytýkanému jednání. Akcentoval, že kárně obviněný opakovaně uváděl, že se nedopustil žádného jednání, které by bylo v rozporu se zákonem, a neprojevil žádnou sebereflexi. Za polehčující okolnosti považoval vrchní soud delší časový odstup od minulého kárného provinění a relativně nižší závažnost vytýkaného jednání ve srovnání s jinými kárnými proviněními státních zástupců.

[9] Kárné opatření navrhované kárným návrhovatelem považoval vrchní soud za nepřiměřeně přísné. Zvolil proto procentní sazbu snížení platu přesně v jedné polovině zákonem stanovené hodnoty, délku pak ve třech čtvrtinách zákonného rozmezí, přičemž přihlédl k tomu, že nyní projednávaných kárných provinění se kárně obviněný dopustil v době před zaházením předchozího kárného opatření.

[10] V případě třetího skutku vrchní soud dospěl k závěru, že nedosahuje intenzity kárného provinění, a proto jej v této části zprostil kárného obvinění. Typově se jednalo o obdobnou věc, jako skutek první, tedy že kárně obviněný nerozhodl o osvědčení obviněného ve zkušební době a nechal jej osvědčit tzv. ze zákona, což byl nesprávný postup. Zásadním rozdílem oproti prvnímu skutku však podle vrchního soudu bylo, že v důsledku postupu kárně obviněného nedošlo k zásahu do práv obviněného či ke zmaření účelu trestního řízení. To považoval za zásadní z hlediska hodnocení, zda vytýkané jednání dosáhlo intenzity kárného provinění. Navíc se jednalo o jediné zjištěné pochybení tohoto druhu, přičemž kárně obviněný v rozhodném časovém období musel rozhodovat v celé řadě případů o osvědčení obviněných, resp. podezřelých. Jednalo se tak o ojedinělý excés, což však zároveň svědčí o jisté účelovosti obhajoby kárně obviněného, který tvrdil, že takto postupoval běžně a běžně tak postupovali i jeho kolegové.

II. Odvolání

[11] Kárně obviněný podal proti tomuto rozsudku odvolání. V jeho písemném vyhotovení ve vztahu k prvnímu skutku namítal, že zákon konkrétně nespecifikuje, co znamená „vedení řádného života“ ve smyslu § 179h odst. 3 tr. řádu. Podle judikatury to nelze zužovat na nespáchání další trestné činnosti ve zkušební době. Ani spáchání trestného činu ve zkušební době nemusí automaticky bránit rozhodnutí o osvědčení. I kárný návrhovaatel uvádí, že k osvědčení ve zkušební době může dojít i při spáchání přestupku, pokud to není přestupek závažný. Kárně obviněný s ohledem na své mnohaleté zkušenosti s trestnou činností v dopravě dospěl k závěru, že se v případě přestupku poškozeného jednalo o méně závažný přestupek, který nebránil osvědčení ve zkušební době. Přestože dopravní přestupky nejsou zanedbatelné, k jejich páčání dochází denně a dopustit se jich mohou i jinak zcela řádně žijící osoby. Navíc nedosahují takové společenské škodlivosti, aby bylo bez dalšího nutné učinit závěr o nevedení řádného života. V případě podezřelého se navíc jednalo o

přestupek spáchaný v úseku pozemní komunikace, kde řidiči překračují nejvyšší povolenou rychlost pravidelně.

[12] Kárně obviněný tedy zohlednil všechny podstatné okolnosti při hodnocení vedení řádného života a dospěl k závěru, že u podezřelého nejsou dány okolnosti, které by odůvodňovaly vydání rozhodnutí o tom, že se neosvědčil. Kárně obviněný tedy podezřelému neumožnil vyhnout se trestnímu stíhání.

[13] Vrchní soud tak vytkl kárně obviněnému jeho právní názor při hodnocení vedení řádného života podezřelého ve zkušební době. Rozhodovací praxe kárných senátů však již dříve dospěla k závěru, že není jejich úkolem posuzovat správnost právních názorů kárně obviněných, pokud se jedná o názory hajitelné.

[14] Ohledně druhého skutku kárně obviněný uvádí, že podání poškozeného L. Ch. hodnotil podle obsahu, z něhož nešlo usuzovat, že by jakkoliv brojil proti vydanému usnesení či nesouhlasil s podmíněným odložením podání návrhu na potrestání. Poškozený v uvedeném přípise pouze polemizuje se závěry soudní znalkyně a nesouhlasí s hodnocením svého zdravotního postižení. Vrchní soud zde proto dal opět za vinu kárně obviněnému jeho odlišné právní posouzení obsahu daného přípisu.

[15] Ohledně prvního a druhého skutku si tedy kárně obviněný nebyl vědom, že by postupoval v rozporu s § 24 odst. 1 větou první zákona o státním zastupitelství, a že by jeho právní názor mohl představovat porušení zákonem stanovených povinností státního zástupce. Z hlediska posouzení viny kárně obviněného je zarážející, že vrchní soud zvolený postup kárně obviněného shledal možným, pokud by ve zkušební době nebyl spáchan přestupek, jak vyplývá ze zprošťujícího výroku napadeného rozsudku.

[16] Závěrem odvolání kárně obviněný namítá nepřiměřenou přísnost uloženého kárného opatření. Vrchní soud nijak nezohlednil časový odstup jednání, které je kárně obviněnému kladeno za vinu, do vydání napadeného rozsudku. Dále také nepřipustně a v rozporu se zásadou zákazu dvojího přičítání při rozhodování o kárném opatření zohlednil dvě uložené výtky z let 2006 a 2016, které již byly brány v potaz v rámci rozhodnutí ve věci sp. zn. 12 Ksz 4/2022. Výměra kárného opatření se pak zcela vymyká obvyklým výším kárných opatření v neprospěch kárně obviněného. Ve věcech, kde byli kárně obvinění shledáni vinnými ze spáchání kárného provinění v podstatně více skutcích, jim bylo ukládáno kárné opatření snížení platu o 10 % na dobu 4 měsíců. Vrchním soudem zvolená výměra kárného opatření koresponduje se závažným porušením povinností státního zástupce při vazebním řízení a neodpovídá povaze ani závažnosti jednání, které je mu vytýkáno.

[17] Při ústním jednání kárně obviněný svou argumentaci dále rozvinul a doplnil. Nejprve citoval závěry judikatury týkající se v obecné rovině kárného přezkumu právního názoru státního zástupce.

[18] Ve vztahu k prvnímu skutku doplnil, že pojem *řádný život* nelze vykládat mechanicky. Judikatura navíc výslovně dovodila, že jediný dopravní přestupek ve zkušební době zpravidla nepostačuje k závěru, že podezřelý nevedl řádný život. To podporuje jeho závěr, že byl minimálně hajitelný jeho názor, podle kterého spáchání jediného dopravního prostředku nebylo dostačujícího pro rozhodnutí o neosvědčení.

pokračování

[19] Z podkladů ve spise je patrné, že kárně obviněný zjišťoval vedení řádného života podezřelým po uplynutí zkušební doby a uvedený přestupek bral na vědomí, avšak jeho úvaha vedla k závěru, že se nejedná o takový excés, který by vyžadoval pokračování v trestním stíhání. I kdyby byl tento právní názor nesprávný, stále se pohybuje v mezích racionálně obhajitelného výkladu neurčitěho právního pojmu.

[20] Zároveň platí, že trestní řád s postupem v podobě nevydání rozhodnutí počítá, pokud v § 179h odst. 5 stanoví fikci rozhodnutí o osvědčení. Byť nejde o preferovaný procesní model, nelze jeho využití v projednávané věci bez dalšího kvalifikovat jako kárné provinění. V neposlední řadě nebyla prokázána ani forma zavinění v požadované intenzitě. Pokud státní zástupce jedná na základě mylného, avšak obhajitelného názoru, nelze dovodit zavinění ve formě úmyslu.

[21] Ve vztahu k druhému skutku kárně obviněný zopakoval, že podání poškozeného bylo třeba posoudit podle obsahu. Z jeho textu nevyplývá, že by poškozený brojil proti zvolenému odklonu. Napadený rozsudek staví na tom, že v kolonce „věc“ byla uvedena formulace „stížnost poškozeného“. To však nemůže nahradit obsah podání. Je-li jádro textu podání vedeno jako polemika se znaleckým závěrem, nelze bez dalšího uzavřít, že závěr kárně obviněného, že se nejednalo o stížnost podle § 179g odst. 8 tr. řádu, byl excesivní a tím pádem kárně postižitelný. Nejvýše lze kárně obviněnému vytknout, že svou interpretaci výslovně nezachytil ve spise či že nepostupoval procesně opatrněji. To však neznamená, že skutek dosahuje intenzity kárného provinění. Jedná se o drobný nedostatek, který měl být řešený maximálně výtkou.

[22] Kárně obviněný uzavřel, že v obou vytýkaných skutcích šlo o interpretaci procesních ustanovení, resp. právních pojmů, kde je právní úsudek nevyhnutelný. Jeho úvahy byly racionální, což vylučuje závěr o právním názoru nehajitelném.

III. Průběh ústního jednání před odvolacím kárným soudem

[23] Odvolací kárný soud při ústním jednání provedl doplňující výslech kárně obviněného. Ten ve vztahu k prvnímu skutku sdělil, že možnost procesního postupu, který zvolil, viděl při jednání u soudu, který v případě spáchání přestupku ve zkušební době dospěl k závěru, že obviněného nelze osvědčit, avšak nevydal rozhodnutí o neosvědčení a místo toho sdělil, že jej „*nechá osvědčit*“ ze zákona. Na konkrétní řízení, ve kterém tento postup viděl, si však nevzpomněl. K dotazu uvedl, že správnost tohoto postupu si jinde neověřoval, ani například v odborné literatuře.

[24] Svoji poznámku ve spise, že podezřelého nelze osvědčit pro spáchání přestupku, kárně obviněný upřesnil tak, že tím myslel, že nebude vydávat usnesení o osvědčení, protože tomu bránil spáchaný přestupek. Byl přesvědčen o tom, že se podezřelý nemá osvědčit, ale jeho jednání nedosahovalo takové intenzity, aby pokračoval v trestním stíhání.

[25] Předpokládal, že jím zvoleným postupem dojde k prodloužení zkušební doby o rok. Pokud by byl podezřelý trestně stíhán za jiný skutek, měl za to, že by o tom byl vyrozuměn ve spise. Zda například podezřelý opět nespáchal dopravní přestupek, by však po skončení této doby neměl jak zjistit.

[26] K dotazu na upřesnění odvolací argumentace, jak zjistil, že úsek komunikace, kde došlo k dopravní nehodě, byl přehledný a řidiči v něm nejvyšší povolenou rychlost 80 km/h překračují pravidelně, uvedl, že si jej prohlížel na Google Maps. Jednalo se o silnici v poli, kde nebyla žádná škola ani obydlí. Už si však nevzpomněl, z jakých podkladů zjistil, v jakém konkrétním úseku k přestupku došlo a jak věděl, kde jej hledat.

[27] Dále uvedl, že specializaci na trestnou činnost v dopravě vykonává už 20 nebo 25 let a v průběhu různých časových období se měnilo, zda byl preferovaný způsob vyřizování trestních věcí prostřednictvím odklonů. Poslední dobou tomu tak je a řekl by, že tímto způsobem skončí přibližně 30 % věcí, možná i víc.

[28] Soud dále doplnil dokazování o výpis z evidenční karty řidiče na č. l. 85 trestního spisu ve věci sp. zn. ZK 94/2022, za účelem zjištění, zda z ní kárně obviněný mohl zjistit v odvolání tvrzené konkrétní informace o místě, kde byl spáchán přestupek. Z evidenční karty vyplynulo, že M. J. je držitelem řidičského průkazu pro skupiny AM, Ba a B od roku 2006 a má jeden záznam přestupku. K němu je uvedeno následující: „1. 11. 2022 nablásil Policie České republiky Brno [...] § 125c/1f 3 361/2000 Sb.; rychlost v obci naměř. 106 km/h, max 80/km/h, § 4/c 361/2000 Sb.; Opatření z rozhodnutí: [...] Uložena pokuta příkazem na místě. Sankce: pokuta 1500 Kč. Rozhodnutí nabylo právní moci 11. 5. 2022“.

[29] Kárný navrhovatel se při ústním jednání zcela ztotožnil s napadeným rozsudkem, jehož odůvodnění považoval za precizní a přesvědčivé. Navrhl proto zamítnutí odvolání.

IV. Posouzení věci odvolacím kárným soudem

[30] Soud úvodem konstatuje, že odvolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou a mělo zákonem předepsané náležitosti. Nebyly tak shledány zákonné důvody pro jeho zamítnutí podle § 253 odst. 1 tr. řádu či odmítnutí podle § 253 odst. 3 tr. řádu.

IV.A. K prvnímu skutku

IV.A.I. Povinnost státního zástupce vydat rozhodnutí podle § 179h odst. 3 tr. řádu

[31] Co se týče prvního z vytýkaných skutků, kárně obviněný v odvolání namítal, že bylo možné podezřelého nechat osvědčit ze zákona. Vrchní soud naproti tomu v napadeném rozsudku dospěl k závěru, že takový postup není správný a o osvědčení podezřelého ve zkušební době je třeba rozhodnout usnesením.

[32] V prvé řadě se odvolací soud zabýval tím, zda nebyl postup kárně obviněného zákonný. Pokud by tomu tak bylo, bylo by nadbytečné zabývat se tím, zda případně nesprávný postup by mohl být alespoň hajitelný.

[33] Trestní řád v § 179h odst. 3 stanoví: *Jestliže podezřelý v průběhu zkušební doby vedl řádný život, [...], rozhodne státní zástupce, jenž podmíněně odložil podání návrhu na potrestání v prvním stupni, že se osvědčil. Jinak, a to popřípadě i během zkušební doby, rozhodne o tom, že se podezřelý neosvědčil, a dále postupuje podle § 179c až 179f. Výjimečně může státní zástupce vzhledem k okolnostem případu a osobě podezřelého ponechat podmíněně odložení podání návrhu na potrestání v platnosti [...].*

pokračování

[34] Z jazykového výkladu citovaného ustanovení je tedy zřejmé, že státní zástupce musí o tom, zda se podezřelý ve zkušební době osvědčil či neosvědčil, rozhodnout. Takové rozhodnutí státní zástupce činí formou usnesení (§ 119 odst. 2 tr. řádu), jehož obsahem je výrok buď o tom, (i) že se podezřelý ve zkušební době osvědčil, nebo o tom, (ii) že se neosvědčil, případně o tom, (iii) že se podmíněné odložení podání návrhu na potrestání ponechává v platnosti spolu s prodloužením zkušební doby [a za případného přijetí dalších opatření podle § 179h odst. 3 písm. a) až g)) tr. řádu]. Ani odborná literatura nezmiňuje, že by alternativou k vydání rozhodnutí podle § 179h odst. 3 tr. řádu mohla být i faktická nečinnost státního zástupce vedoucí k nástupu fikce vydání rozhodnutí. Plyne z ní, že rozhodnutí podle § 179h odst. 3 tr. řádu má státní zástupce učinit formou usnesení, tedy zjevně nikoliv bezformálně (srov. Sotolář, A. In: Draštík, A., Fenyk, J. a kol. *Trestní řád. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2017, komentář k § 179h odst. 3, dostupné v ASPI, a taktéž Růžička, M. In: Šámal, P. a kol. *Trestní řád. Komentář*. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 2391).

[35] Kárně obviněný totiž v rámci své obhajoby odkazuje na § 179h odst. 5 tr. řádu, podle kterého platí, že *jestliže do jednoho roku od uplynutí zkušební doby nebylo učiněno rozhodnutí podle odstavce 3, aniž na tom měl podezřelý vinu, má se za to, že se osvědčil*. Má za to, že jde o alternativní možnost pro státního zástupce, jak může ve věci postupovat.

[36] Odvolací kárný soud se však ztotožňuje se soudem prvního stupně, že tato právní fikce rozhodnutí nezbavuje státního zástupce povinnosti vydat rozhodnutí podle odst. 3 téhož ustanovení. Byť má postup podle § 179h odst. 5 tr. řádu stejné účinky, jako rozhodnutí o osvědčení [tj. zakládá překážku pro zahájení trestního stíhání v téže věci podle § 11a odst. 1 písm. b) tr. řádu], slouží toliko jako ochrana podezřelých před negativními důsledky nezákonné nečinnosti orgánů činných v trestním řízení, které mají povinnost rozhodnout podle § 179h odst. 3 tr. řádu.

[37] Nesprávnost kárně obviněným zastávané obhajoby plyne i z negativních důsledků, které se pojí s tím, že státní zástupce nerozhodne a v důsledku toho nastane fikce vydání rozhodnutí o osvědčení, ať už půjde o jakoukoliv situaci. Podmíněné odložení podání návrhu na potrestání totiž vystavuje podezřelou osobu značné nejistotě ohledně budoucího vývoje trestní věci, neboť nebrání následnému zahájení trestního stíhání. Pokud by podezřelý vedl řádný život a mělo by být rozhodnuto o tom, že se osvědčil, byl by v důsledku nečinnosti státního zástupce udržován v nejistotě stran dalšího průběhu trestního řízení. Až rozhodnutím nebo fikcí rozhodnutí o osvědčení totiž nastává překážka zahájení trestního stíhání (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 10. 2014, sp. zn. III. ÚS 2520/14). Podezřelý má v takovém případě právo na jistotu ohledně situace, ve které se jeho trestní řízení nachází. Obdobně by tomu bylo i v případě, pokud by kárně obviněný dospěl k závěru, že rozhodnutí o osvědčení nelze vydat, ale nerozhodl by o výjimečném ponechání podmíněného odložení podání návrhu na potrestání v platnosti, ani o neosvědčení. V takovém případě by postup kárně obviněného zabránil buď prodloužení zkušební doby, po kterou lze dále zkoumat vedení řádného života podezřelým (což je spojeno s ponecháním podmíněného odložení podání návrhu na potrestání v platnosti), nebo pokračování trestního řízení a případně následnému zahájení trestního stíhání, což by bylo v rozporu se zásadami legality a oficiality.

[38] Argumentace kárně obviněného, že nevydáním rozhodnutí o osvědčení podezřelému prodloužil zkušební dobu o jeden rok, je chybná. O prodloužení zkušební doby by totiž musel ve smyslu § 179h odst. 3 písm. b) tr. řádu rozhodnout v rámci usnesení o ponechání podmíněného odložení podání návrhu na potrestání v platnosti. To však kárně obviněný neučinil a místo toho podezřelého naopak o rok déle udržoval v nejistotě, což mohlo mít negativní dopad do jeho práv. Chování podezřelého v období od konce zkušební doby do okamžiku fikce rozhodnutí navíc nemohlo být z hlediska hodnocení řádnosti života relevantní. Orgány činné v trestním řízení totiž nemají pravomoc posuzovat, zda podezřelý vedl řádný život po skončení zkušební doby (srov. obdobně usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 4. 2015, č. j. 4 Tdo 6/2015-28, ke zkušební době podmíněného zastavení trestního stíhání). Tomu ostatně odpovídá i výpověď kárně obviněného, že v případě jím domnělého „prodloužení zkušební doby“ neplánoval nijak aktivně zjišťovat, zda podezřelý stále vede řádný život (viz bod [25] výše) a spis dal pouze na kalendář do doby, než nastala fikce rozhodnutí o osvědčení.

[39] K podpoře obecného závěru, že podle § 179h odst. 3 tr. řádu je třeba ve všech třech shora uvedených situacích rozhodnout, a nikoliv v případě osvědčení pouze vyčkat na fikci podle odst. 5 téhož ustanovení, lze odkázat i na jednu ze základních zásad trestního řízení, obsaženou v § 2 odst. 5 tr. řádu, podle které jsou orgány činné v trestním řízení povinny postupovat tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Tato povinnost se v rozsahu, který je pro takové rozhodování nezbytný, vztahuje i na rozhodování státního zástupce v rámci podmíněného odložení podání návrhu na potrestání. Rozhodnutí o osvědčení totiž státní zástupce musí činit na základě podkladů, které si za tímto účelem opatří a z nichž následně ověřuje, zda poškozený vedl řádný život, splnil povinnost nahradit způsobenou škodu a případné přiměřené povinnosti či opatření, které mu byly usnesením o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání uloženy. Pokud by zákonodárce vycházel z toho, že je přípustnou alternativou i to, že státní zástupce může toliko vyčkat na fikci rozhodnutí o osvědčení podle § 179h odst. 5 tr. řádu, musel by předpokládat i to, že by si žádné podklady neopatřoval. V takovém případě by však nebyla tato základní zásada naplněna, jelikož skutkový stav věci, tedy to, zda jsou v případě podezřelého dány předpoklady pro vydání rozhodnutí o osvědčení, by nebyl řádně zjištěn. I z toho vyplývá, že fikce rozhodnutí slouží pouze jako ochrana podezřelých osob před případnou nečinností státních zástupců.

[40] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že kárně obviněný postupoval nesprávně, pokud v případě prvního vytýkaného skutku nevydal žádné z rozhodnutí, které předvídá § 179h odst. 3 tr. řádu.

IV. A.II. Právní názor kárně obviněného, že nemusí rozhodnout podle § 179h odst. 3 tr. řádu, nebyl hajitelný

[41] V návaznosti na závěry uvedené v předchozí části přistoupil odvolací kárný soud k posouzení otázky, zda mohl nesprávný právní názor a z něj vyplývající následný postup kárně obviněného představovat kárné provinění.

[42] V této souvislosti je rozhodné, zda se z jeho strany jednalo sice o nesprávný, avšak stále hajitelný právní názor, nebo o názor nehajitelný (k tomu viz dále). Lze proto přisvědčit obhajobě kárně obviněného, že pokud by se jednalo toliko o postih za jeho odlišný, ale

pokračování

hajitelný právní názor, nedosahuje takové jednání státního zástupce intenzity kárného provinění.

[43] Slovy judikatury kárných senátů nesprávný právní názor vyslovený při aplikaci příslušné právní normy zpravidla nenaplnuje znaky skutkové podstaty kárného provinění (rozhodnutí ze dne 30. 6. 2011, č. j. 11 Kss 9/2009-331, *Kamila Šrubařová*, ze dne 18. 1. 2012, č. j. 11 Kss 18/2011-251, *Jan Kozák*, či ze dne 10. 11. 2014, č. j. 12 Ksz 7/2014-91, *Viktor Böhm*). Kárně postihnout lze pouze excesivní právní výklad, tedy právní názor nehajitelný (rozhodnutí ze dne 27. 5. 2019, č. j. 12 Ksz 7/2018-160, *Soňa Bednářová*, či ze dne 20. 2. 2019, č. j. 12 Ksz 11/2018-35, *Jiří Zemek*).

[44] V rozhodnutí ze dne 20. 6. 2013, č. j. 16 Kss 2/2013-134, *Ondřej Lázna*, pak NSS vymezil situace, ve kterých nezákonný postup odůvodněný jiným právním názorem může představovat kárné provinění. Je to možné pouze tehdy, pokud je z okolností případu patrné, že buď: 1) bylo porušeno jednoznačné znění aplikované právní normy, anebo 2) nebylo respektováno zrušovací rozhodnutí výše postaveného soudu v konkrétní věci, či 3) existuje jednotná a ustálená judikatura nejvyšších soudů, která nebyla aplikována, aniž by byl odlišný právní názor podepřen komplexní, racionální a transparentní konkurující argumentací.

[45] Lze tedy uzavřít, že postup státního zástupce na základě jeho nehajitelného právního názoru může dosahovat intenzity kárného provinění.

[46] Ve vztahu k výše provedenému výkladu § 179h odst. 3 tr. řádu lze uzavřít, že z jeho obsahu je jasně dovoditelné, že ze strany státního zástupce předpokládá vydání rozhodnutí formou usnesení, a to buď o tom, že se podezřelý ve zkušební době osvědčil, nebo o tom, že se neosvědčil, nebo výjimečně o tom, že ponechává podmíněné odložení návrhu na potrestání v platnosti s tím, že zároveň učiní některé z opatření uvedených v písmenech a) až g) téhož ustanovení.

[47] Typově shodné ustanovení, jako je § 179h odst. 3 tr. řádu, představuje i § 308 odst. 3 tr. řádu, který se týká podmíněného zastavení trestního stíhání. To zmiňuje i komentářová literatura, která uvádí, že závěry učiněné k § 308 odst. 3 tr. řádu lze přiměřeně převzít i v případě § 179h odst. 3 téhož zákona, jelikož se jejich znění fakticky shoduje (shodně Lata, J. In: Draštík, A., Fenyk, J. a kol., op. cit.). Zároveň lze analogicky vyjít i z judikatury k pojmu *vedení řádného života* užitému v § 83 tr. zákoníku, týkající se rozhodnutí o podmíněném odsouzení (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 10. 2019, č. j. 8 Tz 69/2019-226).

[48] Pokud měl tedy kárně obviněný za to, že rozhodnutí o osvědčení vydat nemusí s odkazem na § 179h odst. 5 tr. řádu, jedná se o právní názor, kterým postupoval v rozporu s jednoznačným zněním použitelné právní normy ve smyslu rozhodnutí *Ondřej Lázna*. V tomto směru je třeba odkázat i na rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 31. 7. 1998, sp. zn. 4 To 475/98, č. 43/1999 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, který při výkladu obsahově srovnatelného § 60 odst. 1 zákona č. 140/1961, trestního zákona, účinného do 31. 12. 2009, používá formulaci „*nepodaří-li se soudu rozhodnout podle § 60 odst. 1 před uplynutím jednoho roku od konce zkušební doby*“. Totožná slova následně při výkladu

§ 83 odst. 1 tr. zákoníku volí odborná literatura (Augustinová, P. In: Draštík, A., Fenyk, J. a kol., op. cit.).

[49] Jak odvolací kárný soud uzavřel v části IV.A.I shora, povinnost rozhodnout formou usnesení jedním ze způsobů předpokládaných v § 179h odst. 3 tr. řádu plyne z textu zákona a potvrzuje to i odborná literatura. Znění zákona je v tomto ohledu jednoznačné a jeho výklad nezavdává žádné pochybnosti o tom, jak by měl státní zástupce ve zkráceném přípravném řízení po procesní stránce postupovat. Nevydávání rozhodnutí v obecné rovině nadto není v souladu ani s požadavkem na úplné zjištění skutkového stavu (viz výše odkazovaný § 2 odst. 5 tr. řádu), ani v zájmu principu právní jistoty na straně podezřelého (viz bod [37]výše). Ustanovení § 179h odst. 5 tr. řádu zůstává pouze náhradní či „záchrannou“ možností pro případ nezákonné nečinnosti orgánů činných v trestním řízení, v tomto případě státního zástupce.

[50] Kárně obviněný ani při svém výsledku v odvolacím řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by soud mohl usoudit, že byl jeho právní názor, že nemusí vydat rozhodnutí podle § 179h odst. 3 tr. řádu, hajitelný. Uvedl pouze to, že tak bez dalšího postupoval proto, že to viděl u soudu, ale nijak si správnost takového postupu neověřoval. V situaci, kdy je text § 179h odst. 3 tr. řádu jednoznačný a k opačnému závěru nedochází ani literatura či judikatura, pak případný ojedinělý faktický postup soudce nemohl založit hajitelnost odlišného právního názoru kárně obviněného.

[51] O hajitelnosti daného právního názoru odvolací kárný soud nepřesvědčilo ani to, že kárně obviněný v řízení před vrchním soudem a částečně i v odvolacím řízení dokládal odpovědi vybraných soudů prvního stupně na žádosti o informace podané jeho obhájcem. Konkrétně, v kolika případech v letech 2020-2024 soudy rozhodovaly o osvědčení (poškozeného, obviněného, odsouzeného) ve zkušební době a kolik z těchto osob bylo osvědčeno ze zákona. Z odpovědí vyplynulo, že k odsvědčení ze zákona došlo v průměru zhruba ve 22 % případů. K tomu odvolací kárný soud uvádí, že to, že soudy v praxi tímto způsobem postupují, ještě neznamená, že se jedná o postup zákonný. Odpovědi obsahující prosté počty fikcí rozhodnutí však zejména nevypovídají o tom, zda soudci příslušní k rozhodnutí k tomuto postupu přistoupili záměrně, nebo k osvědčení ze zákona došlo právě kvůli trestním řádem předvídané situaci. Tedy proto, že v důsledku vysokého zatížení nestíhali o osvědčení rozhodnout v zákonné lhůtě. Což však není případ kárně obviněného.

[52] Odvolací soud přisvědčuje vrchnímu soudu, že v tomto ohledu není přesvědčivá ani obhajoba kárně obviněného, že vyčkání na fikci v případě vedení řádného života podezřelým je běžný postup. Sám kárně obviněný při svém výsledku u vrchního soudu k dotazu, jak to, že u něj kontrolou za poslední tři roky bylo zjištěno pouze nyní vytýkané pochybení, uvedl, že mu vydání rozhodnutí o osvědčení v tomto případě „*muselo nějakým způsobem uniknout*“. Je zřejmé, že kárně obviněný, coby státní zástupce se specializací na dopravní agendu, kde je možnost tzv. odklonů hojně využívána, musel o osvědčení rozhodovat v celé řadě případů. To potvrdil při výsledku před odvolacím soudem, kde uvedl, že poslední dobou končí přibližně 30 % jím vyřizovaných věcí formou odklonů. Argumentaci, že se jedná o běžný postup, bylo-li pochybení za poslední tři roky zjištěno pouze v případě prvního a třetího skutku, proto nemůže být důvodná.

[53] Právní názor kárně obviněného, že nemusel vydat žádné rozhodnutí podle § 179h odst. 3 tr. řádu, proto není „prostý“ odlišný názor, ale jde o názor, který není hajitelný. Jím

pokračování

zaujatý právní výklad je totiž v rozporu s jednoznačným zněním zákona, s názory odborné veřejnosti a se zájmem na řádném průběhu trestního řízení. Lze proto uzavřít, že tento postup kárně obviněného může představovat kárné provinění.

IV.A.III K právnímu názoru kárně obviněného na otázku osvědčení podezřelého ve zkušební době

[54] Na základě obhajobou formulované odvolací argumentace následně přistoupil soud k posouzení, zda byl hajitelný právní názor kárně obviněného o tom, že se podezřelý v rámci prvního vytýkaného skutku i přes spáchání přestupku ve zkušební době osvědčil. Soud již shora dospěl k závěru, že nebyl hajitelný právní názor kárně obviněného o tom, že nemusel vydat rozhodnutí podle § 179h odst. 3 tr. řádu. Se závažností pochybení kárně obviněného však souvisí i to, jaký byl jeho dopad v konkrétním trestním řízení.

[55] Vrchní soud v napadeném rozsudku rekapituloval obsah dozorového spisu, do kterého si kárně obviněný poznamenal, že podezřelého nelze osvědčit kvůli spáchání přestupku. Zároveň si však zapsal, že nemá smysl pokračovat v trestním stíhání. Kárně obviněný k tomu při svém výsledku před vrchním soudem uvedl, že to, že podezřelého nelze osvědčit, byla pouze poznámka pro něj, že se podezřelý sice dopustil nějakého protiprávního jednání, ale ne tak škodlivého, aby pokračoval v trestním stíhání. Vycházel z toho, že tím, že nerozhodl o jeho osvědčení, mu tak v podstatě prodloužil zkušební dobu o jeden rok.

[56] Vrchní soud v napadeném rozsudku uzavřel, že kárně obviněný dospěl k (jedinému) správnému právnímu závěru, že pokud se podezřelý dopustil shora uvedeného dopravního přestupku, který byl typově obdobný jako spáchaný trestný čin, nelze rozhodnout o jeho osvědčení pro nenaplnění podmínek § 179h odst. 3 tr. řádu, což následně zapsal i do dozorového spisu slovy „*vidi, nelze osvědčit přestupek ...*“ Podle vrchního soudu se jednalo o závažný dopravní přestupek, svědčící o problematičnosti podezřelého jako účastníka silničního provozu, kterého se navíc dopustil krátce po započatí běhu stanovené zkušební doby. Zároveň vrchní soud shledal, že se nemohlo jednat o odlišný právní názor kárně obviněného, jelikož § 179h odst. 3 tr. řádu je formulován zcela jasně.

[57] Obhajoba oproti tomu v odvolání namítala, že jeho závěr byl, že se nejednalo o nijak zvlášť závažný přestupek, v jehož důsledku by dospěl k závěru o nevedení řádného života podezřelým a o nemožnosti jeho osvědčení ve zkušební době.

[58] Při svém výsledku v odvolacím řízení však kárně obviněný uvedl, obdobně jako v řízení před vrchním soudem, že svůj záznam ve spise myslel tak, že nebude vydávat usnesení o osvědčení, protože mu vadil spáchaný přestupek. Byl přesvědčen o tom, že se podezřelý nemá osvědčit, ale jeho jednání nedosahovalo takové intenzity, aby pokračoval ve trestním stíhání. Odvolací soud pouze pro upřesnění konstatuje, že pokud bylo ve zkráceném přípravné řízení rozhodnuto o podmíněném odložení návrhu na potrestání, trestní stíhání dosud zahájeno nebylo (§ 314b odst. 1 tr. řádu), tudíž nebylo možné v něm pokračovat, ale pouze na základě vydání rozhodnutí o neosvědčení následně přistoupit k podání návrhu na potrestání, případně k jinému postupu podle § 179c až § 179f tr. řádu (Lata, J. In. Drašík, A., Fenyk, J. a kol., op. cit.).

[59] Kárně obviněný tedy i v odvolacím řízení vypověděl, že dospěl k závěru, podle kterého nebylo možné vydat rozhodnutí o osvědčení z důvodu, že podezřelý ve zkušební době spáchal dopravní přestupek. To navíc plně odpovídá i jeho záznamu ve spise, který vcelku jednoznačně také vyznívá tak, že byl přesvědčen, že podezřelého nelze osvědčit. Nemohla tak být relevantní jeho obhajoba, že by mohlo být rozhodnuto i o osvědčení podezřelého, pokud sám byl přesvědčen, že se jednalo o přestupek závažný a typově podobný spáchané trestné činnosti, a proto se podezřelý nemohl osvědčit.

[60] Aby se dalo vůbec uvažovat o tom, zda byl určitý právní názor kárně obviněného hajitelný, musí to být v první řadě názor, který kárně obviněný fakticky zastává a je přesvědčen o jeho správnosti. Tedy, že sám v době, kdy učinil záznam ve spisu, dospěl k závěru, že podezřelého lze osvědčit.

[61] Z jednoznačného záznamu ve spise i z výpovědi kárně obviněného v obou stupních řízení je však patrné, že tato podmínka není splněna. Kárně obviněný si nemyslel, že spáchaný přestupek nebyl závažný, a proto bylo možné rozhodnout o osvědčení podezřelého. Pokud v odvolání obhajoba uváděla opak, nemá to odraz v provedeném dokazování. Již proto se nemůže kárně obviněný dovolávat hajitelnosti právního názoru odlišného, než který sám zastával.

[62] K tomu je namístě dodat, že i pokud by si kárně obviněný myslel, že se podezřelý ve zkušební době osvědčil, neměl pro takový závěr dostatečné podklady.

[63] Obhajoba má pravdu, že podle ustálené judikatury neznamená každé porušení vedení řádného života ve zkušební době automaticky nemožnost vydání rozhodnutí o osvědčení a je třeba hodnotit situaci a osobu pachatele komplexně (přiměřeně viz nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 1. 2017, sp. zn. I. ÚS 2201/16). Pod pojmem *řádny život* lze v obecné rovině považovat minimální standard spočívající především v nepáchání trestných činů či opakovaných přestupků, a to zejména v souvislosti s činností, pro kterou byl stěžovatel již odsouzen k podmíněnému trestu odnětí svobody (nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 8. 2017, sp. zn. I. ÚS 1202/17). Nad rámec uvedeného dále například dodržování právního řádu, plnění povinností vůči státu a společnosti, nezneužívání svých práv či nenarušování občanské soužití (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 1. 2018, č. j. 3 Tz 92/2017-46).

[64] Část judikatury výslovně zmiňuje jako jeden z předpokladů vedení řádného života nespáchání přestupku ve zkušební době (například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13. 11. 2012, č. j. 4 Tz 69/2012-13). Naproti tomu však podle rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 3. 1997, sp. zn. 4 To 183/97, zveřejněného ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 54/1997, na který odkázal kárně obviněný, zpravidla nestačí spáchání dopravního přestupku ve zkušební době k závěru, že obviněný (podezřelý) nevedl řádný život.

[65] Nelze tedy bez dalšího uzavřít, že pokud se podezřelý ve zkušební době dopustil jednoho dopravního přestupku, znamená to, že nevedl řádný život. Je naopak třeba zkoumat jak závažnost konkrétního přestupku a jeho vztah ke spáchané trestné činnosti, tak všechna další výše popsaná hlediska týkající se života a osoby podezřelého.

[66] Co se týče přestupku spáchaného podezřelým, jednalo se o typ dopravního přestupku spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Zákon č. 361/2000 Sb., o provozu

pokračování

na pozemních komunikacích, zohledňuje intenzitu, s jakou pachatel přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti naplnil znak objektivní stránky skutkové podstaty. Právě skrze výši překročení rychlosti vyjadřuje míru závažnosti konkrétního přestupku a stanoví tomu odpovídající sankce (srov. Zůbek, J. In: Zůbek, J., Dirhan, M., Vrba, M., Bodnar, T. a kol. *Zákon o silničním provozu*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2025, s. 850).

[67] Podezřelý konkrétně překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 26 km (naměřená rychlost 106 km/h, nejvyšší dovolená rychlost 80 km/h). Šlo tedy o přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném do 31. 12. 2023 (dále jen „zákon o silničním provozu“), podle kterého se přestupku dopustila osoba, která překročila nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více nebo mimo obec o 30 km/h a více, za což se ukládala pokuta 2 500 až 5 000 Kč [§ 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu] a při opakovaném spáchání se ukládal i zákaz činnosti [§ 125c odst. 6 písm. c) bod 1 zákona o silničním provozu]. Z hlediska přestupků spočívajících v překročení povolené rychlosti v obci se jednalo o přestupek typově střední závažnosti. Ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) téhož zákona totiž v bodě 2 upravovalo jako nejzávažnější překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o 40 km/h a více, za což se ukládala pokuta 5 000 až 10 000 Kč a zákaz činnosti od šesti měsíců do jednoho roku [§ 125c odst. 5 písm. d) a odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu], a naopak nejméně závažným bylo v bodě 4 vymezené překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci o méně než 20 km/h, za které šlo uložit jen pokutu, a to ve výši 1 500 až 2 500 Kč [§ 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu].

[68] Kárně obviněný v odvolání tvrdil, že se jednalo o méně závažný přestupek, a proto bylo možné dospět k závěru o osvědčení podezřelého ve zkušební době. Dodal, že z provedeného šetření je zjevné, že řidiči v daném úseku pozemní komunikace s nejvyšší dovolenou rychlostí 80 km/h pohybují (i výrazně) nad tento limit a rychlost 106 km/h zde není neobvyklá.

[69] Odvolací kárný soud v souvislosti s tím znovu provedl k důkazu výpis z evidenční karty řidiče, ve kterém však žádné informace o úseku, ve kterém se podezřelý dopustil uvedeného přestupku, nejsou obsaženy. Kárně obviněný ani k následnému dotazu nebyl schopen popsat, jak zjistil, na jakém místě byl přestupek spáchán (viz bod [26] výše). Soud tedy neuvěřil tomu, že by měl takové informace opravdu k dispozici a vyhodnocoval si je. Kárně obviněný tak neměl o povaze a závažnosti přestupku dostatek informací, aby na jejich základě mohl, byť i jen hypoteticky, dojít k závěru o možnosti osvědčení podezřelého. Za účelem posouzení vedení řádného života poškozeným by totiž podle výše citované judikatury musel zohlednit všechny rozhodné okolnosti.

[70] Okolnosti zjevné ze spisu naopak svědčily tomu, že podezřelý řádný život ve zkušební době nevedl. Jím spáchaný trestný čin měl závažné zdravotní následky na zdraví poškozené. Přesto podezřelý závažnější přestupek v dopravě spáchal v blízkém časovém odstupu od vydání usnesení o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání. Jednalo se i o typově obdobné závadné jednání (trestná činnost v dopravě a dopravní přestupek). Odvolací kárný soud tedy uzavírá, že z dostupných skutečností vše nasvědčovalo závěru, že podezřelý ve zkušební době řádný život ve smyslu shora citované judikatury nevedl.

[71] Kárně obviněný tedy neměl hajitelný právní názor o tom, že se podezřelý ve zkušební době osvědčil. V důsledku jeho nečinnosti však došlo prostřednictvím fikce uvedené v § 179h odst. 5 tr. řádu k osvědčení osoby, která podle informací dostupných ve spise během zkušební doby nevedla řádný život: Namísto toho měl kárně obviněný rozhodnout o tom, že se podezřelý neosvědčil a dále postupovat způsobem uvedeným v bodě [58] výše. Případně bylo namístě rozhodnout o tom, že se podmíněné odložení návrhu na potrestání ponechává v platnosti, s čímž je spojeno i faktické prodloužení zkušební doby.

[72] Ačkoliv ob stojí nosné důvody rozsudku vrchního soudu, bylo z výše uvedených důvodů nezbytné změnit vymezení následku jednání kárně obviněného. Vrchní soud ve skutkové větě vztahující se k prvnímu skutku označil za následek postupu kárně obviněného to, že umožnil podezřelému vyhnout se trestnímu stíhání. To však není přesné, jelikož reálně připadala v úvahu nepochybně i možnost ponechání podmíněného odložení podání návrhu na potrestání v platnosti spolu s prodloužením zkušební doby, tedy třetí možnost rozhodnutí podle § 179h odst. 3 tr. řádu, kterou vrchní soud ostatně připustil i v předchozí části skutkové věty. Následkem takového rozhodnutí by však nebylo to, že by kárně obviněný podezřelému umožnil vyhnout se trestnímu stíhání, ale toliko prodloužení zkušební doby. Odvolací kárný soud proto v tomto smyslu přistoupil ke změně výroku I. napadeného rozsudku

[73] Závěrem této části odvolací soud uvádí, že nepřehlédl argumentaci kárně obviněného, podle které ve vztahu ke třetímu skutku, který je typově shodný, jako skutek první, jej vrchní soud zprostil kárného obvinění, byť jediné, co je odlišovalo, bylo to, že v případě prvního skutku spáchal podezřelý ve zkušební době přestupek. K tomu odvolací soud podotýká, že v případě třetího skutku kárně obviněný rozhodoval o podmíněném zastavení trestního stíhání, což však není rozhodující s ohledem na přenositelnost závěrů k typově shodným ustanovením (viz bod [47] výše).

[74] S ohledem na zprošťující výrok napadeného rozsudku a skutečnost, že odvolání podal pouze kárně obviněný, odvolacímu kárnému soudu nepřísluší, aby se zabýval tím, zda naopak neměl být kárně obviněný shledán vinným i třetím skutkem, pokud byl správně shledán vinným prvním skutkem (§ 259 odst. 4 tr. řádu). Je však přesto namístě upozornit kárně obviněného na nesprávnost jeho argumentace. Vrchní soud nedospěl ke kárně obviněným uváděnému závěru, že postup kárně obviněného by byl možný, pokud by podezřelý ve zkušební době nespáchal přestupek. Vrchní soud naopak i v případě třetího skutku považoval postup kárně obviněného za nesprávný a nezákonný. Se zohledněním zásady kárného postihu coby prostředku *ultima ratio* ale neshledal, že by třetí skutek dosahoval intenzity kárného provinění s ohledem na to, že chyběl škodlivý následek v podobě negativního zásahu do práv obviněného, či dokonce ke zmaření účelu trestního stíhání.

IV.B. Ke druhému skutku

[75] Ve vztahu ke druhému skutku vrchní soud uzavřel, že kárně obviněný nesprávně vyhodnotil podání poškozeného L. Ch. týkající se usnesení o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání ve věci sp. zn. ZK 260/2022. Podle vrchního soudu je zřejmé,

pokračování

že se jednalo o stížnost proti tomuto usnesení ve smyslu § 179g odst. 8 tr. řádu, kterou měl kárně obviněný vyřídit podle § 146 odst. 1 nebo § 146 odst. 2 písm. b) tr. řádu.

[76] Kárně obviněný k tomu v odvolání namítá, že podání v souladu s § 59 odst. 1 tr. řádu a § 16a odst. 1 zákona o státním zastupitelství posuzoval podle jeho obsahu, ze kterého nijak neplyne, že by poškozený nesouhlasil s podmíněným odložením podání návrhu na potrestání. Pouze nesouhlasil se závěry soudní znalkyně ohledně hodnocení jeho zdravotního postižení. Vrchní soud staví na tom, že poškozený podání pojmenoval „stížnost“ a i zde kárně obviněnému toliko vytýká jeho právní názor, který je však hajitelný, a proto nemůže vést ke kárné odpovědnosti.

[77] Podle § 179g odst. 8 tr. řádu mohou podezřelý a poškozený proti rozhodnutí o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání podat stížnost, jež má odkladný účinek.

[78] Podle § 146 odst. 1 věty první tr. řádu může orgán, proti jehož usnesení stížnost směřuje, jí sám vyhovět, nedotkne-li se změna původního usnesení práv jiné strany. Nevyhoví-li státní zástupce stížnosti sám, je povinen ji po uplynutí lhůty k podání stížnosti všem oprávněným osobám předložit nadřízenému státnímu zástupci nebo soudu [§ 146 odst. 2 písm. b) tr. řádu].

[79] Podle § 59 odst. 1 věty první tr. řádu se podání posuzuje vždy podle svého obsahu, i když je nesprávně označeno.

[80] Taktéž § 16a odst. 1 zákona o státním zastupitelství stanoví, že podání se posuzuje podle jeho obsahu.

[81] Podle § 59 odst. 3 tr. řádu *pokud zákon pro podání určitého druhu nevyžaduje další náležitosti, musí být z podání patrné, kterému orgánu činnému v trestním řízení je určeno, kdo jej činí, které věci se týká a co sleduje, a musí být podepsáno a datováno. Podání je třeba předložit s potřebným počtem stejnopisů a s přílohami tak, aby jeden stejnopis zůstal u příslušného orgánu činného v trestním řízení a aby každá osoba dotčená takovým podáním dostala jeden stejnopis, jestliže je toho třeba. Nesplňuje-li tyto požadavky, orgán činný v trestním řízení ho **vrátí podateli, je-li znám, k doplnění s příslušným poučením, jak nedostatky odstranit**. Současně stanoví lhůtu k jejich odstranění.*

[82] Zákonná úprava tedy vychází z objektivního posuzování podání, jehož výsledkem je zjištění, co podání skutečně obsahuje, nikoliv z přístupu subjektivního, tedy vyřizovat podání výhradně podle toho, jak podání podatel označil, a i případně podle jeho představy o povaze daného podání. Orgány veřejné moci obecně a státní zastupitelství konkrétně znají rozsah své působnosti i pravomoci a vyřizují podání tak, aby postupovaly podle zákona a v souladu s povinnostmi, které jim byly uloženy (srov. Lata, J., Pavlík, J., Zezulová, J. *Zákon o státním zastupitelství. Komentář*. 2 vydání. Praha: Wolters Kluwer, 2024, dostupné v ASPI, komentář k § 16a odst. 1).

[83] Byť tedy státní zástupce posuzuje podání podle jeho obsahu, nečiní tak izolovaně, ale v kontextu fáze trestního řízení, ve které je obdržel a dalších rozhodných okolností.

[84] Ty jsou v projednávané věci následující. Poškozený své podání nadepsal jako stížnost a podal je v zákonné lhůtě pro podání stížnosti proti usnesení o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání, v němž byl o možnosti podat stížnost v souladu se zákonem poučen. Zároveň se ve svém podání vymezoval výslovně vůči závěrům ohledně svých zdravotních následků, které jsou formulovány ve výroku tohoto usnesení, ve kterém jsou popsány zdravotní následky, které mu byly v důsledku trestného činu podezřelé způsobeny. Jak také uzavřel vrchní soud, povaha následku trestného činu, jehož zákonným znakem je způsobení újmy na zdraví, je zásadní z hlediska posouzení, zda se v konkrétním případě jedná o přečin ublížení na zdraví podle § 148 odst. 1 tr. zákoníku, nebo těžkého ublížení na zdraví podle § 147 odst. 1 tr. zákoníku. Také je nepochybně jedním z kritérií určujících konkrétní míru závažnosti trestného činu, což má význam z hlediska postupu orgánů činných v trestním řízení v dané věci (tedy například i z hlediska z toho, zda bylo namístě rozhodnutí o odklonu)

[85] Kárně obviněný si proto v kontextu všech uvedených okolností měl být vědom, že uvedené podání představuje stížnost poškozeného ve smyslu § 179g odst. 8 tr. řádu. Je pravda, že § 59 odst. 1 tr. řádu zdůrazňuje posuzování podání podle obsahu. Následně však dodává „i když je nesprávně označeno“. Je tedy zřejmé, že citované ustanovení míří zejména na situace, kdy podatel podání nějak označil, avšak je jednoznačné, že obsahově jde o podání jiné. Například kdyby poškozený opravný prostředek proti usnesení o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání označil jako „námitku“ či „odvolání“, avšak z jeho obsahu by bylo zřejmé, že míří proti závěrům uvedeného usnesení. V takovém případě by bylo jednoznačné, že i přes nesprávné označení je třeba podání posoudit jako stížnost ve smyslu § 179g odst. 8 tr. řádu. Případně naopak, pokud by podal proti rozsudku podání označené jako „stížnost“, ve kterém by polemizoval s jeho závěry, bylo by zřejmé, že se jedná o odvolání. Citované ustanovení proto primárně slouží k ochraně podatelů před formalistickým přístupem ze strany orgánů činných v trestním řízení. Rozhodně jej proto nelze naopak vykládat tak, že orgánům činným v trestním umožňuje odhlížet od jednoznačně označených podání s tím, že není jednoznačný jejich obsah. To by totiž vedlo opět k formalismu, jemuž se naopak snaží § 59 odst. 1 tr. řádu bránit. Ostatně, od označení podání nelze odhlížet také proto, že trestní řád připouští i možnost podání blanketní stížnosti. V takovém případě by stačilo v návaznosti na doručení usnesení zaslat podání nadepsané „stížnost poškozeného“ bez jakéhokoli obsahu. Následně by bylo namístě, aby státní zástupce odstraňoval vady takového podání postupem podle § 59 odst. 3 tr. řádu. V projednávané věci se však jednalo o podání doplněné i o argumentaci poškozeného, navíc vymezující se vůči skutečnostem uvedeným ve výroku usnesení o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání.

[86] Nelze proto přisvědčit argumentaci kárně obviněného, že pro hodnocení podání byl relevantní pouze jeho obsah a nemusel přihlížet k tomu, jak bylo pojmenováno.

[87] Na druhou stranu však odvolací kárný soud připouští, že podání poškozeného bylo relativně kusé a stručné. S ohledem na uvedené by proto považoval za hajitelný ještě takový právní názor, že se jednalo o podání, v jehož případě nebylo zcela zřejmé, co jím poškozený sledoval. Tedy, že podání chyběla jedna ze zákonných náležitostí podle § 59 odst. 3 věty první tr. řádu. Pokud by tedy kárně obviněný postupoval, tak, že by poškozeného vyzval k odstranění vad podání podle § 59 odst. 3 věty třetí tr. řádu, aby bylo jednoznačné, co jím sledoval, jednalo by se o hajitelný postup. Kárně obviněný však rezignoval i na tento postup

pokračování

a v uvedené věci ve vztahu k podání poškozeného neučinil žádný úkon, což lze označit za excesivní jednání.

[88] Nelze proto přisvědčit odvolací námitce, že právní názor kárně obviněného, že se nejednalo o stížnost poškozeného ve smyslu § 179g odst. 8 tr. řádu, byl hajitelný a nemůže tak představovat kárné provinění. Kárně obviněný v rámci své obhajoby uváděl, že co se týče popisu zranění, které poškozený utrpěl, byly pro něj rozhodující závěry soudní znalkyně. Ani tato argumentace však není relevantní, pokud jde o posouzení charakteru podání poškozeného. Mohla by být relevantní pouze z hlediska hodnocení důvodnosti podané stížnosti.

[89] Odvolací kárný soud v souvislosti se závěry uvedenými v bodě [87] změnil skutkovou větu výroku II. tak, že do ní doplnil možnost postupu kárně obviněného podle § 59 odst. 3 tr. řádu, kterou vrchní soud zmínil pouze v odůvodnění napadeného rozsudku. Zároveň korigoval závěry vrchního soudu, že kárně obviněný by o stížnosti mohl rozhodnout i sám podle § 146 odst. 1 tr. řádu. Pokud by totiž stížnosti vyhověl, dotkl by se takový postup práv jiné strany původního trestního řízení, konkrétně podezřelé. Jedinou možností kárně obviněného proto bylo postoupit ji k rozhodnutí podle § 146 odst. 2 písm. b) tr. řádu. V tomto smyslu tedy opět upravil skutkovou větu tak, že z ní vypustil nesprávný odkaz na § 146 odst. 1 tr. řádu. Závěrem ze skutkové věty vypustil i výtku směrem k nesprávnému ustanovení, na jehož základě kárně obviněný usnesení o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání v této věci vydal a k jeho nesprávnému poučení. V těchto okolnostech totiž nebylo spatřováno pochybení kárně obviněného, které by představovalo kárné provinění.

[90] Nejvyšší správní soud v této souvislosti podotýká, že při zachování totožnosti skutku je obecně žádoucí, aby kárné soudy skutek vymezily jasně a přehledně a upravily skutkové či právní nepřesnosti obsažené v návrzích na zahájení kárného řízení. Například pokud se v nich obsažené informace netýkají vytýkaného kárného provinění či jsou nadbytečné. V těchto případech není jejich prosté převzetí z textu kárného návrhu namístě.

IV.C. K naplnění intenzity kárného provinění

[91] Kárně obviněný rovněž namítá, že svým jednáním neporušil žádnou z povinností stanovených zákonem o státním zastupitelství, a proto nemohlo dosáhnout intenzity kárného provinění.

[92] Jedná se o dva samostatné skutky, které jsou však typově obdobné. V obecné rovině je kárně obviněnému vytýkán nehajitelný právní názor na postup v případě prvního a druhého skutku. Tento postup (resp. nejednání) kárně obviněného je pak ve svém důsledku též případem faktické nečinnosti.

[93] Odvolací soud úvodem předesílá, že co se týče úrovně typové závažnosti možných kárných provinění státního zástupce, lze ty nyní vytýkané kárně obviněnému považovat za spíše méně závažné.

[94] Kárná judikatura dospívá k závěru, že ve výjimečných případech lze shledat kárné provinění dokonce i v ojedinělém excesivním jednání, pokud je jednoznačně za každých

okolností neobhajitelné, až je to obecně řečeno „*do nebe volající*“ a předpokladem takového hodnocení je i široká shoda v odborné veřejnosti (rozhodnutí NSS ze dne 17. 1. 2022, č. j. 11 Kss 5/2021-81, *Jaroslava Bartošová*). Zpravidla však platí, že ojedinělé pochybení soudce či státního zástupce ještě intenzity kárného provinění nedosáhne. Může však nastat též situace, kdy vícero méně závažných pochybení, která by sama o sobě nedosáhla intenzity kárného provinění, ve svém souhrnu tuto hranici překročí, neboť představují již intenzivní porušení povinností státního zástupce odpovědně plnit své úkoly a postupovat odborně, svědomitě a odpovědně v souladu s § 24 odst. 1 zákona o státním zastupitelství (rozhodnutí NSS ze dne 15. 9. 2021, č. j. 12 Ksz 3/2021-94, *Martina Elfmarková III*).

[95] Právě o posledně uvedenou situaci se jedná i v nyní projednávané věci. Odvolací kárný soud totiž dospěl k závěru, že pokud by kárně obviněný spáchal pouze jeden z uvedených skutků, bylo by ještě možné postupovat v souladu s judikaturou, podle které slouží postih v kárném řízení až jako prostředek *ultima ratio*, jelikož se v něm uplatňuje princip subsidiarity kárného postihu (rozhodnutí NSS ze dne 16. 9. 2010, č. j. 12 Ksz 3/2010-83, *Libor Řeřicha*). V řešené věci se však jedná o pochybení dvě a postup kárně obviněného lze v obou případech považovat za excesivní. Vytýkaná pochybení proto společně intenzity kárného provinění dosahují.

[96] Co se týče formy zavinění, kárně obviněný namítá, že pokud státní zástupce jedná na základě mylného, avšak hajitelného právního názoru, nelze dovodit zavinění ve formě úmyslu.

[97] Vrchní soud dovodil zavinění ve formě nepřímého úmyslu. Konstatoval, že vzhledem k jednoznačnému znění příslušných ustanovení trestního řádu si kárně obviněný ve svém postavení musel být vědom, že postupuje v rozporu s povinnostmi státního zástupce. K tomu odvolací soud předesílá, že zákon o kárném řízení nevyžaduje specifickou formu zavinění. Kárné provinění lze tedy spáchat jakoukoliv jeho formou. Postačuje tedy i zavinění v podobě nedbalosti, a to i nevědomé (rozhodnutí NSS ze dne 12. 9. 2013, č. j. 16 Kss 4/2013-118, *Zdeňka Hubertová*).

[98] Co se týče postupu kárně obviněného, není v případě obou skutků pochyb o tom, že jednal (resp. nekonal) úmyslně v tom smyslu, že úmyslně nevydal usnesení podle § 179h odst. 3 tr. řádu a úmyslně nereagoval na stížnost poškozeného. Nečinil tak na základě hajitelných právních názorů, ale naopak názorů nehajitelných. Proto nemůže být důvodná jeho argumentace, že se nemohlo jednat o zavinění ve formě úmyslu.

[99] Z hlediska skutkových okolností jemu vytýkaného jednání je zřejmé i to, že si kárně obviněný musel být vědom, jaké budou následky jeho (ne)jednání v případě obou skutků. Tedy, že pokud nerozhodne podle § 179h odst. 3 tr. řádu, může tím poškozenému umožnit vyhnout se trestnímu stíhání či faktickému (nejen domnělému) prodloužení zkušební doby, po kterou lze prověřovat vedení řádného života. Anebo, že pokud zůstane nečinný v návaznosti na stížnost poškozeného, zkrátí jej tím na jeho právech. Uvedené následky jednání kárně obviněného jsou v příčinné souvislosti s jeho nečinností a kárně obviněný s nimi musel být s ohledem na své postavení minimálně srozuměn. Stejně jako s tím, že postupuje v rozporu s povinnostmi státního zástupce vyplývajícími z § 24 zákona o státním zastupitelství. Odvolací soud proto přisvědčuje závěrům vrchního soudu, že kárně obviněný jednal v nepřímém úmyslu [§ 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku].

pokračování

IV.D. Kárné opatření

[100] Poté, co odvolací kárný soud dospěl k závěru, že jednání vytýkané kárně obviněnému dosáhlo intenzity kárného provinění, přistoupil k přezkumu uloženého kárného opatření. Kárně obviněný v odvolání namítá, že i pokud by byl vinen kárným proviněním, uložené kárné opatření je příliš přísné.

[101] Vrchní soud považoval navrhované kárné opatření v podobě snížení platu o 30 % na dobu 2 let za nepřiměřeně přísné. Uložil proto snížení platu o 15 % na dobu 1 roku a 6 měsíců s přihlédnutím k tomu, že se vytýkaného jednání kárně obviněný dopustil před zahlázením předchozího kárného opatření. Zároveň kárně obviněnému vytkl nedostatek sebereflexe a setrvání na přesvědčení o správnosti svého postupu.

[102] S touto přítěžující okolností v podobě recidivy a chybějící polehčující okolností v případě nedostatku sebereflexe odvolací soud v obecné rovině souhlasí. Je však nutná částečná korekce závěrů vrchního soudu. V první řadě proto, že druhého skutku se kárně obviněný dopustil ještě před předchozím kárným odsouzením. V druhé řadě pak proto, že odvolací soud částečně zmírnil i výrok o vině, čímž změnil následek kárných provinění na méně závažný. V případě prvního skutku totiž kárně obviněný nutně neumožnil podezřelému vyhnout se trestnímu stíhání (bod [72] výše), v případě druhého skutku pak odvolací soud připustil i možnost vyhodnotit podání poškozeného jako nejasné (body [87] a [89]). Tomu následně odpovídá zmírnění kárného opatření.

[103] Kárně obviněný se v projednávané věci dopustil dvou kárných proviněných, za něž se mu ukládá jedno „úhrnné“ kárné opatření. Podle § 30 odst. 5 zákona o státním zastupitelství platí, že *za více kárných provinění téhož státního zástupce nebo vedoucího státního zástupce projednaných ve společném řízení se uloží kárné opatření podle ustanovení vztahujícího se na kárné provinění nejprísněji postižitelné.*

[104] V případě prvního skutku platí beze zbytku závěr vrchního soudu, že se na kárně obviněného vztahuje přísnější rozmezí kárného opatření, s ohledem na předchozí kárné odsouzení kárně obviněného rozhodnutím ze dne 16. 11. 2022, č. j. 12 Ksz 4/2022-34, *Pavel Petr I*, kterým mu bylo uloženo kárné opatření snížení platu o 20 % na dobu 1 roku, se na kárně obviněného vztahuje přísnější rozmezí kárného opatření. Podle § 30 odst. 1 písm. b) zákona o státní zastupitelství lze totiž státnímu zástupci, který se dopustil opětovného kárného provinění před zahlázením dříve uloženého kárného opatření, uložit snížení platu až o 30 % na dobu 2 let, což je dvojnásobné časové rozmezí než v případě státních zástupců dosud kárně nepostižených.

[105] Druhého skutku se kárně obviněný dopustil ve chvíli, kdy byl proti němu podán předchozí kárný návrh, ale ještě před vydáním předchozího rozhodnutí, kterým byl pravomocně shledán vinným. Ve vztahu k němu by se na něj tedy mělo vztahovat základní rozmezí pro stanovení snížení platu podle § 30 odst. 1 písm. b) zákona o státní zastupitelství, tedy až o 30 % na dobu 1 roku. Rozhodujícím okamžikem pro opětovné kárné provinění je totiž až pravomocné shledání viny. Do té doby je třeba na pachatele hledět jako na nevinného.

[106] Pokud by byl kárně obviněný odsouzen pouze za druhý skutek, bylo by třeba zohlednit již dříve uložené kárné opatření spočívající ve snížení platu o 20 % na dobu 1 roku tak, aby nové kárné opatření ve spojení s původním, pokud možno odpovídalo kárnému opatření uloženému v jednom řízení (rozhodnutí NSS ze dne 20. 5. 2025, č. j. 12 Ksz 1/2023-256, *Marek Solar IV*). Z toho vyplývá, že pro uložení za druhý skutek by zbývala s ohledem na maximální možnou výměru možnost snížení platu maximálně o 10 % na dobu 1 roku.

[107] S ohledem na dikci § 30 odst. 5 zákona o státním zastupitelství je však namíste při ukládání kárného opatření za několik kárných provinění vycházet ze zákonného rozmezí pro kárné provinění nejpřísněji postižitelné, v tomto případě tedy až snížení platu o 30 % na dobu 2 let. Na druhou stranu v rámci stanovení konkrétní výše sazby v rámci tohoto rozpětí je třeba zohlednit, že pokud by se druhý skutek posuzoval samostatně, bylo by možné za něj uložit už jen maximálně 10 % na dobu 1 roku.

[108] Odvolací soud přistoupil ke stanovení míry snížení platu následovně. Maximální možné snížení o 30 % na dobu 2 let odpovídá 720 % měsíčního platu. Vrchním soudem uložené kárné opatření, které odvolací soud shledává s ohledem na závěry v bodě [102] shora nepřiměřeně přísným, odpovídá 270 % měsíčního platu.

[109] Na základě zohlednění nižší závažnosti vytýkaných skutků, osoby kárně obviněného, chybějících polehčujících okolností, včetně sebereflexe kárně obviněného, a nutnosti zohlednit již dříve uložené kárné opatření v případě druhého skutku, dospěl odvolací soud k závěru, že přiměřená výše kárného opatření odpovídá snížení platu o 10 % na dobu 1 roku, tedy 120 % měsíčního platu. Jde tedy o kárné opatření, které je přibližně o polovinu mírnější než opatření uložené vrchním soudem. Odpovídá jedné šestině (resp. 16,67 %) maximální možné výměry.

[110] Zároveň není důvodná odvolací argumentace, že by v rámci ukládání kárného opatření nebylo možné zohlednit kárně obviněnému v minulosti uložené výtky, jelikož je vzal v potaz kárný senát už při rozhodování ve věci 12 Ksz 4/2022. NSS zde přisvědčuje vrchnímu soudu, že k těmto výtkám je možné přihlížet při hodnocení osoby kárně obviněného v rámci úvah o uložení kárného opatření. Předchozím kárným rozhodnutím nebyly nijak zahlazeny či konzumovány a stále dokládají dřívější pracovní pochybení kárně obviněného.

[111] Na základě uvedených úvah proto dospěl odvolací kárný senát k závěru, že napadený rozsudek je ve vztahu k výroku o kárném opatření namíste změnit tak, že se kárně obviněnému ukládá snížení platu o 10 % na dobu 1 roku.

V. Závěr

[112] Odvolací kárný soud dospěl ze shora uvedených důvodů k tomu, že je namíste napadený rozsudek v rozsahu výroku I. částečně zrušit podle § 258 odst. 1 písm. b) a e) tr. řádu a v souladu s § 259 odst. 3 tr. řádu (oboje ve spojení s § 25 odst. 1 zákona o kárném řízení) nově rozhodnout tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku. Na základě nově zjištěných skutkových okolností tedy změnil výroky o vině a kárném opatření a doplnil odůvodnění napadeného rozsudku tak, aby byly vypořádaný všechny okolnosti významné pro rozhodnutí v této věci. Zároveň zmírnil uložené kárné opatření.

pokračování

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 20. května 2026

JUDr. Petr Mikeš, Ph.D.
předseda odvolacího kárného
senátu